

og denne Ulykke er den, at naar Forholdene ikke ordnes og gjenføres, saa bliver Danmarks Grændse ved Kongeaen. Følgen af, at Regjeringen ikke kommer til en Overenskomst med os, vil, naar den ikke bryder Forfatningen, blive den, at Kongeaen blev Rigets Grændse. Og dette kalder jeg en „Ulykke“, hvorpaa kun de, der have slesvigholsteenske Sympathier, de, der hemmeligt i Hjertet føle Deeltagelse med Oprørerne, kunne gaae ind (Hør!). Derfor er det vor Styrke, at Regjeringen er nødt til at komme overens med os angaaende Danmarks Fremtid, dersom den ikke vil styrte Danmark i Ulykke. Dette er — jeg gjentager det — vor Styrke, og derfor retter jeg det Spørgsmaal til Regjeringen: Naar agter Regjeringen at komme med Udkast til de Love, hvorved den bebudede Ordning af Monarchiet skal finde Sted, og som omtales i Bekjendtgjørelsen, hvor det hedder, at der skal være en fælles Forfatning for Danmark og Hertugdømmerne, — naar agter Regjeringen at komme med disse Love? Regjeringen vil indsee, at det for dens egen Skyld er vigtigt, at den snart kommer med disse Lovforslag, den vil indsee, at den kun i disse Lovforslag kan finde sin Retfærdiggjørelse, og at vi ikke kunne nøies med blot at hense til de Personligheder, hvoraf Regjeringen bestaaer.

Jeg skal tillade mig at dvæle ved Regjeringens enkelte Personligheder; jeg haaber, at jeg ikke skal gaae Noget for nær.

Den høitærede Marineminister og den høitærede Justitsminister have ikke en saadan politisk Fortid, at jeg troer, at man derpaa kan begrunde nogen Dom. Den høitærede Premierminister, der tillige er Udenrigsminister, har været Medlem af Martzministeriet; jeg har havt den Glæde at tælle ham blandt mine Colleger; jeg veed, hvor aldeles enig han var med hvad der dengang skete (Hør!), hvorledes der fra ham ikke kom nogen Indvending eller Modstand mod de Forholdsregler, som dengang bleve foretagne (Hør!). Der sidder dernæst i Ministeriet Finanzministeren, Krigsministeren og Cultusministeren, hvilken Sidste tillige fungerer som Indenrigsminister. Ogsaa alle disse Mænd have tiltraadt Martzministeriets Program, ogsaa alle disse Mænd vare Medlem-

mer af det Ministerium, der i November 1848 tiltraadte deres ansvarsfulde Hverv med at meddele Rigsforsamlingen den Erklæring, at dets Virksomhed, hvad „Retning og Formaal angaaer“, vilde blive en Fortsættelse af det Regjeringsystem,“ der hidtil var fulgt af det tidligere Ministerium og havde fundet sin Anerkendelse og Understøttelse i Folket.“ Saaledes have ogsaa disse Mænd tiltraadt den Politik, der blev fulgt af Martzministeriet, og det Program, som jeg ved en anden Leilighed har tilladt mig at betegne som Kongens og Folkets Program. Deri, at det saaledes ere de samme Personer, der deels have været Medlemmer af hiint Ministerium og deels have tiltraadt dets Politik, have vi altsaa en Garantie for, at der fremdeles vil tages Hensyn til Folkets Interesse. Men det maa være mig tilladt at fremhæve, at der foruden de nævnte Mænd i Ministeriet endnu sidder tvende andre, nemlig een Minister for Slesvig og een Minister for Holsteen. Hvilke ere disse Mænds politiske Anskuelser? Ogsaa herom have vi en bestemt Udtalelse nemlig i Rescriptet af 28de Januar 1848. I det under nysnævnte Datum udstedte allerhøieste Rescript, hedder det: „Til dette Diemed tilføjte Vi at indføre fælles Stænder for vort Kongerige Danmark og Bore Hertugdømmer Slesvig og Holsteen, hvilke regelmæssigen til visse Tider med bestemt Mellemrum skulle tilige Antal fra Bort Kongerige og fra bemeldte Bore Hertugdømmer forsamle sig afserlende i Bort Kongerige og i Bore Hertugdømmer paa de Steder, som nærmere dertil bestemmes“. Hvad er det for en Politik, der udtaler sig deri? Er det en Heelstatspolitik, som vi jo nu høre skal være den ene fornuftige? Er det da en Heelstat, der er tilføjte i disse Ord? Nei, mine Herrer! Vi have her ingen Heelstat, men en mafferet Union (Hør!), en Unionstat med en Heelstatsmaske paa (Hør!). Kun under denne Forudsætning vilde det nemlig kunne retfærdiggøres, at Affendingene fra Danmark og fra Hertugdømmerne skulle være ligemange, og at ikke Kongens Hoveds og Residentsstad blev bestemt som det Sted, hvor de skulle møde, men at de afserlende skulle møde enten i Kongeriget eller i Hertugdømmerne. I Res-